

in eigen land gedanst en van andere zijde wist ik al, dat zij er beroemd is. Nu en dan keert zij er voor uitvoeringen terug, niet te veel, want slechts aan het optreden in bepaalde steden hecht ze. In de andere is het verval van wat eens een nationale kunst van verfijnde grandezza was te ver doorgevreten en wat zij behoeft is het sterke contact met de zaal.

Drie jaar al woont ze te Parijs en te Parijs is haar roem begonnen. Het is een niet zeer verrassende gewoonte, den eenvoud van gevierde kunstenaars te prijzen alsof eenvoud op zich zelf iets bijzonder prijzenswaardigs is. Dat Argentina in haar huiselijke omgeving de schalksche ongedwongenheid zelf is en bij het maken van een pakje huisvrouwelijke vaardigheid toont, na bekend te hebben daarin heel sterk te zijn met oogenblikkelijk het voorbehoud, dat het nu juist kan mislukken, dit is in haar omstandigheden toch wel karakteristiek als waarborg en bevestiging van die evenwichtige en gezonde echtheid, welke heel haar optreden kenmerkt. Alles aan haar is natuur, waarop de korte brieven, tevoren van haar ontvangen, hadden voorbereid. Ze droeg een huisjurk en aan de voeten lichtblauwe muilen. Op den divan met den doffen gloed van het kleed maakte ze den indruk van een vogel, want geen oogenblik zit ze stil. Levendig zonder drukte gesticuleert ze, nerveus in die losse gespannenheid van wie er heelemaal „in” is, daar wordt gesproken over iets, dat haar leven uitmaakt. Eigenaardig was, dat ze volstrekt niet alleen over zich zelf sprak, want haar theorieën uiteenzettend dwaalde ze af op Dalcroze en Yvette Guilbert.

In de rythmische bewegingen als voorbereiding tot den eigenlijken dans ziet ze veel goeds, mits de leerlinge tijdig ermee uitscheidt. Over de school, eenige jaren geleden door Yvette Guilbert in Amerika gesticht, heeft ze veel hooren spreken, gezien heeft ze daarvan niets. Dit onderwerp passioneert haar, want ze kan niet begrijpen hoe iemand als die vroegere en niet meer jeugdige cabaret-diva, welke plastisch geen kwaliteiten meer heeft en daardoor verhinderd werd het haar discipelen voor te doen, erin geslaagd was een groep jonge vrouwen tot den dans op te leiden. Hierover ontspint zich een gesprek, want Argentina laat zich niet met halve woorden afschepen. Precies wil ze weten, wat Yvette Guilbert beoogt en het slot is dat het resultaat van beperkten omvang blijkt, vergeleken met de kunst van Argentina, want die forsche en kerngezonde Amerikaansche meisjes bepaalden zich tot een soort rythmische gymnastiek op de wijs van middeleeuwsche liederen, die de leermeesteres half zei, half zong.

Uit dit tegenover-elkander-stellen van zoo verschillende uitingen bleek opnieuw, hoe vaag het begrip dans op zich zelf is. Toen was het oogenblik gekomen om haar wat dieper over het wezen harer kunst te hooren, een pijnlijke operatie, waaraan zij zich met hetzelfde, ietwat